

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 30/03/2023

“TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

(LỜI KHUYÊN, LỜI KHUYẾN TU CỦA HÒA THƯỢNG TỊNH KHÔNG)

“CHƯƠNG I : TÁN THÁN TỊNH ĐỘ SIÊU THĂNG”

Thời kỳ Mật pháp, chúng ta nương vào pháp môn Tịnh Độ thì chúng ta mới có thể có thành tựu. Nếu chúng ta tu hành các pháp môn khác, chúng ta phải diệt trừ phiền não thì chúng ta mới chứng được quả vị Thánh. Trong pháp môn Tịnh Độ, chúng ta hàng phục phiền não, không để phiền não khởi tác dụng thì chúng ta có thể thành tựu. Đây là điểm siêu thăng của pháp môn Tịnh Độ!

Trên “*Kinh A Di Đà*”, Thích Ca Mâu Ni Phật nói: “*Như ta ngày nay, tán thán công đức bất khả tư nghị của các chư Phật, các chư Phật kia cũng tán thán công đức bất khả tư nghị của ta mà nói rằng: “Thích Ca Mâu Ni Phật làm ra việc hy hữu, vô cùng khó được! Có thể ở trong cõi Ta Bà, đời ác ngũ trược (kiếp trước, kiến trước, phiền não trước, chúng sanh trước, mạng trước) mà chứng đắc Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác, vì tất cả chúng sanh nói ra pháp nhất thiết thế gian nan tín”. Ta ở trong đời ác năm trược đã làm ra việc khó này, chứng được Vô Đẳng Chánh Giác, vì chúng sanh nói ra pháp này rất khó!*”. “*Pháp nhất thiết thế gian nan tín*” là pháp mà người thế gian khó tin. Phật nói ra tám vạn bốn ngàn pháp môn khác nhau vì căn tánh của chúng sanh không đồng nhất. Phật ân cần khuyên bảo, chúng sanh thời Mật pháp chỉ có pháp môn Tịnh Độ mới có thể thành tựu. Chúng sanh thời Mật pháp đầy vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nếu chúng ta không dùng câu “*A Di Đà Phật*” để chế ngự tâm mình thì chúng ta sẽ chìm đắm trong đờm mịt, hơn thua, tốt xấu.

Hòa Thượng nói: “*Suốt 36 năm, không ngày nào tôi không niệm Phật, giảng Kinh, nói pháp thế nhưng phiền não trong tôi vẫn dấy khởi!*”. Chúng ta quán sát trong một ngày 24 giờ, chúng ta ở trong chánh niệm được mấy phút? Nhiều người học Phật chỉ trên hình hình tướng, họ học Phật để cầu danh lợi, tiền tài. Có những người ban ngày, họ mặc áo cà-sa đi xin tiền của mọi người, buổi tối họ dùng tiền đó để ăn nhậu.

Phật dạy chúng ta: “*Cần tu Giới – Định – Tuệ. Diệt trừ Tham – Sân – Si*”. Chúng ta tu hành pháp môn nào mà chúng ta không giữ Giới thì chúng ta đã tu pháp của Ma. Chúng ta miệng niệm “*A Di Đà Phật*”, tay lần tràng hạt nhưng chúng ta không giữ Giới thì chúng ta đang dụng tâm Ma. Chúng ta quán sát xem khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của chúng ta đang là Ma hay là Phật? Chúng ta làm vì lợi ích của mình thì khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của chúng ta là Ma. Chúng ta dùng tâm Ma thì

chúng ta làm Phật sự thì Phật sự cũng trở thành Ma sự. Hòa Thượng nói: **“Ma sự nhất định có chướng ngại còn Phật sự thì không có chướng ngại”**. “Ma sự” là chúng ta làm việc nhưng chúng ta vẫn còn phân biệt, chấp trước. “Phật sự” là chúng ta toàn tâm toàn lực làm vì lợi ích chúng sanh, việc thành là do chúng sanh nơi đó có phước, việc không thành là do chúng sanh nơi đó không có phước. Ngay đến Phật cũng còn có **“tam năng và tam bất năng”**. Chúng sanh nào không có duyên với Phật thì Phật không thể độ. Ngày trước, khi Phật quán chiếu thấy một người không có duyên với Phật, Phật thì hiện đứng trước mặt người đó thì họ liền quay đi hướng khác.

Tổ Sư Đại Đức nhiều đời đã nói với chúng ta: **“Thời kỳ Mạt Pháp chỉ có pháp môn Tịnh Độ thành tựu!”**. Việc này chỉ nói với người tu hành pháp môn Tịnh Độ chứ không nói với những người tu các pháp môn khác. Chúng ta không bài bác, cạnh tranh với các pháp môn khác, chúng ta nói ra để khẳng định niềm tin đối với pháp môn Tịnh Độ. Trong Tịnh Độ, Tín – Hạnh – Nguyện giống như kiềng ba chân, thiếu một chân thì kiềng không thể đứng được. Chúng ta phải tin sâu, nguyện tha thiết, hành miên mật. **“Tin sâu”** là chúng ta tin lời dạy của Phật. Thích Ca Mâu Ni Phật dạy chúng ta, thế giới Tây Phương Cực Lạc có Phật A Di Đà, chúng ta có đủ năng lực để vãng sanh thì Phật A Di Đà sẽ đến tiếp dẫn chúng ta. **“Nguyện tha thiết”** là chúng ta làm việc lợi ích chúng sanh vì chúng ta **“từ bi xuất phương tiện”** còn tâm chúng ta luôn hướng về Tây Phương Cực Lạc.

Trong **“Kinh Sám Hối”** nói: **“Hôm nay, con phát tâm không phải vì phước báu Trời, Người, cũng không vì quả vị Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát mà con chỉ cầu Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác”**. Chúng ta phát tâm làm tất cả những việc lợi ích chúng sanh, chúng ta hồi hướng tất cả công đức đó về thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta không đòi lấy quả báo trời người hay quả vị Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát mà chúng ta chỉ cầu quả vị Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác. Chúng ta vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc chính là chúng ta đạt được quả vị Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác. Có những người cầu Phật phù hộ cho họ có cơm ăn để họ có thể tu hành. Người niệm Phật là người có đầy đủ phước báu. Chúng ta phải niệm Phật với tâm chân thành, thanh tịnh chứ chúng ta không vừa niệm Phật vừa cầu có cơm ăn, áo mặc. Hòa Thượng nói, nếu pháp hội tổ chức ở trên núi cao thì mọi người vẫn cúng dường đồ ăn rất nhiều, khi pháp hội kết thúc, đồ ăn đó còn có thể mang đi chia sẻ cho người khác.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta dụng công tu hành thì chúng ta phải ghi nhớ, chúng ta không thể đem vọng tưởng của mình cho là quán chiếu”**. “Quán chiếu” là quán sát, chiếu soi nội tâm của mình. Chúng ta xem tâm của chúng ta là tâm gì? Chúng ta phải quán chiếu xem khởi tâm động niệm, hành động tạo tác, cách đối nhân xử thế tiếp vật của chúng ta có chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác không. Chúng ta quán chiếu chính là chúng ta tu hành. Khả năng quán chiếu của chúng ta càng cao thì công phu của chúng ta càng có lực. Chúng ta không tùy tiện khởi tâm, tùy tiện để tâm phiền não, vọng tưởng dẫn dắt chúng ta. Nhiều người vừa niệm Phật vừa vọng tưởng. Chúng

ta đừng ngồi vọng tưởng về những việc cần phải làm mà chúng ta phải quán chiếu. Thí dụ, chúng ta tặng người khác một món đồ thì chúng ta quán chiếu xem chúng ta dùng tâm gì để tặng. Nếu chúng dùng tâm chúng ta tặng quả để họ giúp đỡ chúng ta thì tâm chúng ta không thể tương ưng với Phật. Tâm “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*” là tâm Ma. Miệng chúng ta niệm Phật nhưng tâm chúng ta tương ưng với Ma.

Học bài này, tôi nhận ra, nhiều lần tôi dùng vọng tưởng chứ tôi không dùng quán chiếu. Thí dụ, khi học trò nhắc tôi viết câu đối Tết, tôi suy nghĩ rất nhiều nhưng không thể nghĩ ra câu đối nào hay. Một hôm, khi tôi đang niệm Phật thì tự nhiên câu đối xuất hiện trong đầu. Vọng tưởng là phân biệt, chấp trước nếu chúng ta dùng vọng tưởng thì chúng ta không thể giải quyết được vấn đề. Khi chúng ta niệm Phật chúng ta cũng phải quán chiếu. Nếu chúng ta niệm Phật như cái máy MP3 thì chúng ta không thể đạt được nhất tâm bất loạn, không thể vắng sanh.

Trong tiếng Hán, chữ “*Niệm*” ở phía trên là chữ “*Kim*”, ở bên dưới là bộ “*Tâm*”. “*Kim*” nghĩa là hiện tại. Tâm hiện tại có Phật đó mới gọi là niệm Phật. Hàng ngày, khi chúng ta niệm Phật, chúng ta cũng phải quán chiếu. Tâm, miệng của chúng ta niệm “*A Di Đà Phật*”, tai chúng ta lắng nghe được tiếng niệm của tâm. Có người vọng tưởng rằng, họ niệm Phật to để chúng sanh khác nghe thấy, chúng sanh đó cũng sẽ niệm Phật. Họ vọng tưởng như vậy thì họ sẽ phiền não. Thí dụ, thứ Bảy, Chủ nhật mọi người được nghỉ, chúng ta niệm Phật to như vậy thì chúng ta sẽ làm cho người khác khó chịu. Tôi có hai chiếc mõ, tiếng mõ phát ra âm thanh rất hay nhưng tôi không bao giờ gõ mõ vì nếu tôi gõ mõ sẽ làm ảnh hưởng đến người dân sống xung quanh. Nếu hàng ngày chúng ta chỉ vọng tưởng mà chúng ta không quán chiếu nội tâm mình thì chúng ta không thể có thành tựu. Chúng ta phải quán chiếu nội tâm của chính mình chứ chúng ta không quán chiếu người khác.

Hòa Thượng nói: “*Hàng ngày, những người sơ học vẫn đang dùng tâm ý thức. Nếu chúng ta quán chiếu có lực thì vọng tưởng, phiền não của chúng ta sẽ ít đi, trí tuệ liền thêm lớn. Đây là biểu thị chúng ta tu hành đã bước vào được quỹ đạo. Nếu chúng ta tu hành mà phiền não ngày một nhiều hơn thì công phu quán chiếu của chúng ta không có lực*”. “*Tâm ý thức*” là tâm vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Nếu chúng ta tu hành mà phiền não, vọng tưởng của chúng ta không giảm thì đó là do hàng ngày chúng ta không quán chiếu mà chúng ta chỉ đang vọng tưởng. Nếu chúng ta dự định làm việc gì thì chúng ta quán chiếu nếu chúng ta làm việc này vì “*tham, sân, si, mạn*” thì chúng ta dừng ngay việc đó lại. Tất cả pháp tu của nhà Phật đều dùng công phu quán chiếu. Người thế gian, nếu có được công phu quán chiếu thì khởi tâm động niệm, việc làm của họ cũng sẽ tốt hơn. Nếu trước khi làm một việc, người thế gian quán chiếu để đôi bên cùng có lợi thì họ sẽ không phải phiền não!

Hòa Thượng nói: “*Pháp môn Tịnh Độ thuận tiện vì chúng ta dùng tâm ý thức để chuyên chú, buộc chặt một câu “A Di Đà Phật”. Công đức của câu Phật hiệu không*

thể nghĩ bàn. Danh hiệu “A Di Đà Phật” đích thực là chân thật!”. Danh hiệu “A Di Đà Phật” chính là vô thượng thọ, vô thượng quang. Mỗi chúng ta đều có vô lượng thọ, vô lượng quang nhưng những thứ này đã bị tập khí, phiền não che lấp. Hàng ngày, chúng ta khởi tâm động niệm đều là “*tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”. Nếu một ngày chúng ta có một vài phút quán chiếu thì vô lượng thọ, vô lượng quang của chúng ta cũng có thể được hiển lộ.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta dụng vọng tâm, dùng tâm ý thức mà trì niệm danh hiệu chân thật này thì vọng tâm của chúng ta cũng trở thành chân tâm. Đây là chỗ thù thắng của pháp môn niệm Phật và cũng là chỗ đặc biệt mà tất cả các pháp môn khác không có! Pháp môn niệm Phật được gọi là pháp môn đệ nhất phương tiện nghĩa là pháp môn dễ dàng nhất, thuận tiện nhất!**”. Các pháp môn khác không dùng tâm ý thức, không dụng vọng tâm, họ phải trực chỉ chân tâm, kiến tánh thành Phật. Trong “**Kinh Hoa Nghiêm**”, Phật và Ngài Di Lặc đối đáp với nhau, Phật hỏi Ngài Di Lặc là để chúng sanh nghe được câu trả lời. Phật hỏi: “*Trong một niệm thọ của chúng sanh có bao nhiêu niệm vi tế?*”. Ngài Di Lặc trả lời: “*Trong một giây có bốn lăm khảy móng tay, một lần khảy móng tay có 32 triệu ý niệm*”. Chúng ta không thể nhận ra được những ý niệm của mình, pháp môn Tịnh Độ quá thuận tiện, chúng ta không phải đi tìm dây để buộc vọng tâm mà pháp môn Tịnh Độ giúp chúng ta: “*Dùng sợi dây ý niệm để buộc sợi dây ý niệm*”. Chúng ta buộc chặt tâm ý thức vào câu “**A Di Đà Phật**”. Khi nào câu “**A Di Đà Phật**” buộc chặt được vọng tâm của chúng ta thì chúng ta trở về được với chân tâm.

Hòa Thượng nói: “**Nếu chúng ta không vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, chúng ta ở trong các thế giới khác hoặc ở trong cõi nước của các chư Phật để tu hành thì chúng ta phải trải qua ba A tăng kỳ kiếp mới thành tựu**”. “**A tăng kỳ kiếp**” là con số thiên văn, chỉ một khoảng thời gian vô cùng dài. Có một vị Thầy nói với tôi, nếu có một tảng đá dài khoảng 70 km, chúng ta dùng dải lụa 100 năm lau tảng đá một lần, khi nào chúng ta lau mòn tảng đá đó thì trải qua một A tăng kỳ kiếp.

Hòa Thượng nói: “**Nếu có người hỏi, vì sao chúng ta chọn pháp môn Tịnh Độ thì chúng ta có thể nói với họ: “Vì chúng ta sợ sinh tử, sợ luân hồi, sợ già yò, sợ chướng ngại và vì để “tự lợi lợi tha” đạt được viên mãn nên chúng ta quyết định cầu sinh Tịnh Độ**”. Chúng ta không cần phải giải thích với họ một cách dài dòng. Trong vòng sinh tử luân hồi, đời này chúng ta làm vợ chồng, đời sau làm cha con, đời này chúng ta làm người, đời sau chúng ta làm súc sanh. Khoa học cũng đã chứng minh được điều này, những người có khả năng thôi miên sâu đã giúp cho người khác nhớ lại ký ức 800 năm trước, người đó có thể nhớ lại ngôn ngữ của thời cổ xưa. Luân hồi sinh tử đang diễn ra hàng ngày, mỗi ngày đều có những người sinh ra và mất đi. Chúng ta có rất nhiều sự già yò trong cuộc sống, chúng ta có nhiều tiền quá hay chúng ta không có tiền thì chúng ta đều lo lắng, già yò. Hòa Thượng hết lòng, hết dạ hướng dẫn chúng ta cách niệm Phật để chúng ta có thể có được thành tựu. Chúng ta chưa thấy rõ luân hồi,

sinh tử nên hàng ngày chúng ta vẫn tạo ác. Chúng ta vẫn thường cho rằng chúng ta còn rất lâu nữa mới chết nhưng 100 năm trôi qua như một giấc mộng!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!